

KULTTUURI

24.9.2019 10.05

Sakari Kuhasen lapsuusmuistot Australiasta pääsivät kansien väliin

Sakari Kuhanen on Turun kirjamesseilla 4. lokakuuta kello 17 -17.30 kertomassa kirjastaan Onerva-salissa. Haastattelijana on professori Olavi Koivukangas.

Anneli Tuominen-Halomo

Lapsen kokemukset siirtolaisuudesta ovat jääneet kirjallisuudessa vähälle huomiolle. Tätä aukkoa paikkaa espoolaisen Sakari Kuhasen tuore kirja *Unelmien maa – Lapsena Australiassa*.

Sakari Kuhanen asui vanhempiensa kanssa Australiassa kahdesti, vuodet 1956–1960 ja 1963–1965. Perhe palasi taas Suomeen, koska Sakari Kuhanen halusi suorittaa asevelvollisuutensa Suomessa sen vuoksi, että Australia oli mukana Vietnamin sodassa.

Ajatus muistelmien kirjoittamisesta heräsi vähitellen, kun Sakari Kuhanen ensin Suomi-Australia -yhdistyksen toiminnanjohtaja Paula Vasaman pyynnöstä kokemuksistaan yhdistyksen Bumerangi-lehteen. OK-kirjan kustantaja Olavi Koivukangas puolestaan kannusti kirjan kirjoittamiseen.

Täyttäessään 50 vuotta Sakari Kuhanen teki nostalgiamatkan Australiaan tutuille asuinpaikoille. Se nosti muistot pintaan ja hän piti matkalla tarkkaa päiväkirjaa. Hän asui siirtolaisena kaivoskaupunki Mount Isassa ja Brisbanessa. Nyt hän toivoo voivansa käydä 2020-luvulla vielä kerran unelmiensa maassa.

Unelmien maa -kirjassa on paljon vanhoja valokuvia, jotka täydentävät hienosti kertomusta.

– Isäni oli innostunut valokuvaamisesta ja hän kuvasi myös kaitafilmeille. Aion selvittää, miten kaitafilmit voisi hyödyntää, Kuhanen sanoo.

Perheen Australiaan asettuminen alkoi siirtolaisten kokoamisleiriltä Greta Campista. Kaikille leiriläisille opetettiin englantia. Suurin osa leirin siirtolaisista oli saksalaisia, italialaisia ja puolalaisia.

Kuhanen kertoo kirjassaan perheen arjesta, koulunkäynnistä ja vapaa-ajan puuhista.

Arvokkain asia, jonka Sakari Kuhanen siirtolaisvuosinaan oppi, oli englannin kieli. Australiassa hän tutustui myös toisiin kulttuureihin.

– Minun nuoruudessani suomalaispojat olivat ujoja. Itse kasvoin Australiassa ulospäin suuntautuneeksi ja sitä sitten Suomessa ihmeteltiin, Kuhanen kertoo.

Kielen lisäksi oli opittava silloinen Australian rahayksikkö: yhdessä punnassa oli 20 shillinkiä ja yhdessä shillingissä 12 penniä.

Muutkin mittayksiköt olivat erilaisia kuin Suomessa. Kilojen sijasta painot olivat unsseja, paunoja ja stoneja. Ulkoa opettelemista oli paljon enemmän kuin suomalaisessa koulussa. Kuhanen muistaa vieläkin jaardit, gallonat ja mailit.

– **Australiassa oli** jo kaupallisia radioita ja kanavilla soi Beatles ja rock. Meillä oli Lauantain toivotut levyt -ohjelma, jonka lopussa soitettiin kaksi rock-kappaletta, Kuhanen vertaa.

Kuhanen kertoo monesti miettineensä, miksi he eivät jääneet Australiaan. Varsinkin hän itse ja äiti olivat tyytyväisiä elämään siellä Down Under.

– En koskaan kysynyt asiaa tarkemmin vanhemmiltani, Kuhanen kertoo.

Nostalgiamatkallaan vuonna 1995 Sakari Kuhanen kävi niissä paikoissa, joissa hän oli nuoruudessaan asunut sekä niissä, joista oli puhuttu paljon, mutta ei koskaan perheen kanssa käyty. Siirtolaisajan matkat taittuivat junalla ja laivalla, mutta nostalgiamatkan Kuhanen teki lentäen.